

velse, vi derigennem have gjort. En Minebaad kræver først og fremmest en meget høj Manøvreedygtighed for saa hurtig som muligt at udlægge Minerne nøjagtig der, hvor de skulle anbringes. Et Fartøj med enkelt Skrue kan aldrig have den fornødne Manøvreedygtighed. Den tilvejebringes kun ved en Dobbeltskrue. Altsaa blot det, at der kun er en enkelt Skrue, vil gøre, at det bliver et daarligt Mineudlægningsfartøj. Endvidere kræves der, at det ikke maa have et stort Dybgaende; et Skib, der let og hurtig skal lægge Minerne ud, maa helst kunne løbe hen over Minelinien, men dertil stikker dette Skib for dybt. Jeg har hørt nogle sige, at Skibet til Nød kunde have et Dybgaende af 10 Fod, andre mene, at man nødvendig maa overstige 8 Fod, men det foreslaaede Fartøj stikker 11—12 Fod, altsaa mindst 1 à 2 Fod for meget. Jeg taler ikke som Tekniker, jeg har, som sagt, ikke konfereret med Teknikere. Det er kun som gammel Sømand, jeg udtaler, at dette Skib kun slet og ret er et meget ordentligt Inspektionsskib, men jeg finder, at det er farligt at komme ind paa at bygge Inspektionsskibe til Fiskeritjenesten, som dog er et Formaal, der ikke er saa nær knyttet til Marinens Virksomhed, som det skulde være for at opføres paa Nybygningskontoen, og som godt kunde være og faktisk i mange Henseender er underlagt Indenrigsministeriet. Det er dette, jeg ikke finder korrekt. Jeg finder, at vor Nybygningskonto er for knap til, at man kan indlade sig paa at anvende den til den Slags Ting. Foruden denne faktiske Skyggeside ved dette Punkt er der ogsaa en anden, som man maaske vil trække paa Skuldrene af, og det er den moralske Virkning, det fremkalder. Vor Flaade er ikke gunstigt stillet. Efterhaanden blive vi kun den næststørste paa Søen af de skandinaviske Magter. Vi stode i sin Tid langt over Sverige; det er ikke mange Aar siden. Nu har Sverige overfløjet os om ikke i Skibenes Antal saa i Skibenes Ensartethed og forstandige Konstruktion. Norge er i Færd med at gaa den samme Vej. Denne Bevidsthed om, at vi efterhaanden ere blevne en ganske lille Sømagt over for de andre skandinaviske Magter, virker tyngende; det er min Overbevisning. Jeg har den Følelse, at hvis det havde været i mine yngre Dage, vilde jeg have følt mig trykket og tynget ved Tanken om, at vi vare saa overordentlig smaa. Dette være sagt ikke som en Bebrejdelse mod den højtærede Marineminister, thi jeg erkender, at han vistnok altid har gjort sit til at værne om

denne Konto, men jeg beklager, at han denne Gang har været meget for blød i sin Modstand ved at give efter paa et Punkt af den Beskaffenhed, at han derved, tror jeg, har skabt en Misstemning, som helst ikke burde have været skabt.

Jeg vil ikke trætte Tinget længere med dette Spørgsmaal, men da en æret foregaaende Taler har berørt Spørgsmaalet om Fregatten „Fyen“s Udsendelse til Siam, vil jeg ogsaa tillade mig at sige et Par Ord derom. Jeg kan her paa en vis Maade sympatisere med den højtærede Minister, idet jeg mener, at han her fra sit Standpunkt har stillet sig korrekt. Vor Udrustningskonto er beskeden, meget beskeden endogsaa; den maa anvendes med megen Omhu og fordeles saaledes, at ingen sker Uret, saaledes at den Fart, der kan raades over, omtrent fordeles ligelig i de forskellige Grader og Charger, dels af Hensyn til Officerernes Uddannelse og dels af Hensyn til deres Forfremmelse. Man maa tage nænsom paa den, vogte paa den, ikke bryde Reglerne. Hvis den højtærede Marineminister vilde være gaaet ind paa at tage Togtet til Siam paa Udrustningskontoen, var der efter Forhandlingerne i Folketinget, som jeg har gennemlæst, Sandsynlighed for, at Skibet kunde være blevet udsendt, men den højtærede Minister har ikke gjort det af Troskab mod den Inddeling af Budgettet, som han selv har opstillet, og som han trofast har værnet om. Altsaa i den Retning takker jeg den højtærede Minister. Jeg ønsker saa dybt som nogen, at Skibet maa blive udsendt, ikke alene for Handelsstanden i Almindelighed men ogsaa for vor Handelsskibsflaade. Vi havde en Tid en meget stor Virksomhed for vore Handelsskibe, særlig ved Kinas Kyster sønder og Nord efter. Men de Skibe, der bragte megen Indtægt ogsaa her til Landet, ere efterhaanden drevne bort af vore Naboer, der vise Flaget derovre, medens vort Flag efterhaanden helt gaar ud af Kinesernes Hukommelse. Det er saa beklageligt, at jeg betragter det som et af de bedrøvelige Udslag af det andet Tings Mangel paa Fremsyn og Evne til at se lidt stort paa Tingene, paa Erkendelse af, at en Udgift, der opføres, manges Gang i Øjeblikket synes stor, men naar man saa beregner, hvad den ad indirekte Vej giver ind, bliver den i Virkeligheden ingen Udgift, men en Indtægt.

Kofoed: Jeg skal tillade mig at omtale det paa det foreliggende Forslags § 27 opførte Laan paa 300,000 Kr. til en